

BUSINESS CASUAL

ÖSSZEFONVA

B.K. BORISON

BUSINESS CASUAL

ÖSSZEFONVA

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
B.K. Borison: *Business Casual*
This edition first published in 2024 by Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Sam Palencia / Ink and Laurel

ISBN 978-963-636-516-5

Minden jog fenntartva

© B.K. Borison 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Vágó Nándor 2025

Azoknak, akik még nem találták meg a helyüket.

Egy kis fenyőfarm vár rád.

És Annie-nek.

Mindez nem történik meg nélküled.

NOVA

A FÁKKAL BEÜLTETETT MEZŐK ragyognak. Nem tudom, kinek a feladata volt teleaggatni a fenyőket csillogó fényfüzerekkel, de bárkiről legyen is szó, lelkesen végezte a munkáját. A déli parcellán minden fa úgy hunyorog, mint egy csillag, amelyet közvetlenül az éjszakai égboltról szedtek le; a meleg, aranyszínű ragyogás ujjaival átöleli a sötét mezőket.

A fák között egy tánctér húzódik, amelyet a farm raktárából összegyűjtött, régi szőnyegek alkotnak színek és minták foltos, fenyőtűvel teleszórt kavalkádjaként. A szélén asztalok sorakoznak, és sekély fémdobokban máglyák lobognak, hogy elűzzék a kora őszi hideget. A nagy, piros pajta szélesre tárt ajtaján esküvői vendégek özönlnek ki a mezőre nevetve, zenével és fénnel, kezüket borral és ciderrel teli bögréjük köré kulcsolják.

Füst gomolyog a fától fáig nyújtózó virágfüzerek – napraforgók, krizantémok, százszorszépek – között, és a virágok töretlen láncolata körbefonja az egész esküvőt. A fák ágai kö-

zül fátyolvirág kandikál ki, olyan hatást keltve, mintha hó telepedett volna a zöld ágakra. A hangszórókból Jimmy Durante arról énekel, hogy valakit boldoggá kell tenni, és a virágok, fények és fenyőlombok alatt a vőlegény táncol a menyasszonyával.

Luka kipörgeti Stellát, akinek a halvány rózsaszín ruhája szétterül a levegőben. Aztán magához rántja, és Stella olyan mosollyal simul hozzá, amely vetekszik a körülöttük pislákoló fényekkel. Besiklanak a fák közé, és szem elől veszítem őket, csak Stella szoknyájának a szövetét és Luka zakójának a szélét látom, ahogy körbe-körbeforognak.

– Boldognak tűnnek, nem igaz?

A nővérem jelenik meg mellettem, a kezében tortával megrakott tányér. Vágyakozva sóhajt fel, amikor a boldog pár ismét megjelenik egy torz duglászfenyő túlsó oldalán, egymásba fonódó tekintettel. Luka mond valamit, és Stella újabb nevetéssel hátrabillenti a fejét, hosszú haja a vállára omlik. Luka mosolya gyengéddé és bensőségessé lágylul. Rám tör az érzés, hogy nem illendő figyelnem őket.

– Annak kell lenniük. – Az asztalunk közepén álló, félig üres borosüvegért nyúlok, és addig töltöm a poharamba, amíg a vörös egy szintbe nem kerül a peremmel. Előrehajolok, és hangosan kortyolok egyet, miközben felvonom a szemöldökömet a nővéremre. – Ez az esküvőjük.

Az esküvő, amire több mint tíz éve készülnek. Luka és Stella a kapcsolatuk nagy részét azzal töltötték, hogy úgy tettek, mintha nem akarnának egymástól többet. Stellának meg kellett vennie a fenyőfarmot, és érthetetlen módon úgy döntenie,

hogy szüksége van egy kamubarátra, hogy megkapja a lökést a helyes irányba.

Harper összeszorítja a szemét, és beharapja az ajkát olyan-nyira anyánkra emlékeztető tekintettel, hogy végigfut a hideg a hátamon. Leül a mellettem álló székére, és kissé meggörnyedve az ölen egyensúlyozza a desszertestányérját. Szerintem attól fél, hogy kikapom a kezéből.

– Ez a harmadik szelet tortád?

Harper rám néz, miközben a villa kilóg a szájából.

– Számoltad?

– Igen, Harper. Itt ültem az árnyékban, és számoltam, hány szelet tortát akarsz ma este megenni.

Csodálkozom, hogy maradt belőle egyáltalán. Layla, a menyasszony legjobb barátnője és a fenyőfarm közepén álló apró pékség tulajdonosa igencsak kitett magáért. Három réteg finom piskóta. Vajkrémes máz. Cannolitöltelék a rétegek között. Apró cukorszázsorszépek a széleken, és szeretettel festett fenyőágak minden centiméteren. A torta úgy néz ki, mint ha múzeumban lenne a helye, nem pedig egy mező közepén egy csapat részeg városlakóval.

Majdnem ökölharc tört ki, amikor kihozták.

Kinyújtom a kezem, és végigsimítok az ujjammal a cukormázon, nem törődve a nővérem mogorva pillantásával.

Harper bosszúból megcsípi a bőrt a könyököm felett.

– Légy kedves – mondja.

– Légy kedves. – Megdörzsölöm azt a pontot, amit megcsípett. – Mi az? Nem tudod megosztani a tortádát?

– Felállhatsz, és hozhatsz magadnak. – Kecsesen keresztbe teszi a lábát, és távolabb tartja tőlem a tányérját, arany

tűsarkúja megcsillan a lámpások fényében. Én a meztelen lábujjaimat járatom a fűben. Fogalmam sincs, hová lett a cipőm.

– Úgy értettem, hogy légy kedves a boldog párral. – Egyenesen a szájába tol egy újabb villányi tortát. – Hát nem érzed magad ettől egy kicsit sem romantikusnak?

– A tortától?

Meglengeti a villáját a levegőben, majd Stella és Luka irányába mutat vele: a fák között ringatóznak, karjukat szorosan egymás köré fonják, ahogy a világ megfordul körülöttük.

Harper álmodozón felsóhajt. Megint hangosan kortyolok a boromból.

– Nem szeretnél valami ilyesmit? – kérdi.

– Nem – vágom rá gondolkodás nélkül.

Ez a nap nagyon szép volt, de... Nem is tudom. A romantika most nincs éppen az első helyen nálam. Természetesen örülök Stellának és Lukának. Majdnem egy évtizedes „szeret, nem szeret” játékok után jó őket boldognak látni.

De hogy akarom-e ezt magamnak?

Nem igazán.

Jól érzem magam egyedül. Szeretem a csendet. Szeretek egyedül vacsorázni, és kiválasztani, hogy mit nézzek meg a tévében. Szeretek elterülni az ágyam közepén, és a tökéletes hőmérsékletre beállítani a termosztátomat. Szeretem magam betekerni az összes takarómba, mint egy burritót. Szeretem, ha az otthonom csak az enyém, és szeretem, ha nem kell kompromisszumokat kötnöm. Nincs szükségem megosztani minden napomat valakivel ahhoz, hogy hirtelen teljesnek érzem magam.

Az ember, akivel legszívesebben töltök együtt időt, én magam vagyok, és a szívem szerinti kapcsolat rövid, közös meggyezésen alapul, és kielégítő. Ha nagyon rám tör a vágy valaki után, mindig gond nélkül találok alkalmi partnert.

Bár ez már jó ideje nem történt meg...

Lehet, hogy ez az, ami miatt kezdek összezavarodni. Anyyira a stúdióra koncentráltam, hogy már hosszú ideje nem szedtem fel senkit. Talán a gőz kieresztésének a hiánya miatt válok kobolddá. Szörnyecskévé. Egy leszek a kőből készült lények közül, amiket anyám szokott venni a kertembe. Talán egy kis szex enyhítené a szorongásaimat, és segítene egy kicsit kikapcsolni az agyamat.

Harper felvonja a szemöldökét, boldog tudatlanságban arról, merre kalandoztak a gondolataim.

– Tudod, hogy nem mehetsz hozzá egy tetoválószalomhoz.

– Mert persze minden nőnek erről kellene álmodnia. Házasságról.

Harper erősen a bordáim közé bök.

– Nem. Tudod, hogy nem így gondolom. – Ez igaz. Harper éppen annyira elkötelezte magát a tervezői vállalkozásának, mint én a tetoválóstúdiómnak, amit most próbálok elindítani. De mindig is lágy, romantikus szíve volt. És évekig néztem, ahogy a szemétládák kihasználják ezt.

Inkább nem veszítem el magam egy kapcsolatban, köszönöm szépen.

Harper egy villányi torta mögül ráncolja rám a homlokát.

– Nem akarom, hogy magányos legyél.

– Ki mondta, hogy magányos vagyok?

A homlokráncolás elmélyül.

– Egyedül ültél itt, bort szürcsölve.

– Ez nem jelenti azt, hogy magányos vagyok – mormogom. Jobban szeretem a csendet, és a tánctól megfájdult a lábam. – Nem vagyok magányos. Nincs időm arra, hogy magányos legyek.

Az elmúlt hat hónapot végigsprinteltem. Ha éppen nem az új stúdió logisztikáján töröm a fejem, akkor valamilyen engedélyen, adóbevalláson vagy költségelszámoláson dolgozom. És ha éppen nem a végtelen nyomtatványok egyikét nyúzom, akkor a marketinget finomítom, székeket rendelek, és alig leplezett pánikkal vizslatom a büdzsémet. Amikor este bebújok az ágyamba, nem gondolok vagy érzek semmit a csontig hatoló kimerültségen és az imposztorszindróma lesújtó érzésén kívül.

De még mindezzel az új, nem elhanyagolható teherrel a vállamon is imádom a vállalkozásomat. Szeretem, hogy részes vagyok a keleti part egyetlen, női tulajdonban lévő és nő által üzemeltetett tetoválásalonjának. És nagyon örülök, hogy ott nyithatom meg, ahol felnőttem. Az első stúdióm teljes mértékben az enyém, és nem csak egy helyiség, amit más művészekkel együtt bérelek. Kockázatos egy olyan kisvárosban üzletet nyitni, mint Inglewild. Az átmenő forgalom nem lesz olyan erős, mint a tengerparton, de mindig is akartam itt egy helyet – a városban, ahol felnőttem, ahol az összes kedves ismerősöm él.

Csak remélnem kell, hogy a hírnév, amit felépítettem magamnak, elég erős ahhoz, hogy behozza az ügyfeleket.

De ezen ráérek máskor gondolkodni.

Harper finoman az orromra koppint a villájával.

– Már megint kezdesz becsavarodni, ugye?

A hajamat a fülem mögé tűröm.

– Lehetséges.

Csettint a nyelvével.

– Lazítanod kell. Engedd el. – Szemügyre veszi a túltöltött borospoharamat és az üveget, amit a rögtönzött pult mögül csentem el. – Ha így folytatod, ki fogsz égni.

– Ki fog kiégni?

A bátyám, Beckett foglalja el a mellettem lévő másik széket, a nyakkendője hiányzik, ingujja felhajtva. Egészen döbbenetes, hogy ilyen sokáig öltönyben maradt. A szertartás teljes ideje alatt a gallérját rángatta, miközben Luka mellett állt.

Most azonban megnyugodott. Egy üveg sört tart lazán a kezében, alkarját a térdére támasztja. Sötétszöke haja furcsán néz ki a hátrafelé fordított baseballsapka nélkül, kékeszöld szeme ma este szokatlanul ragyog. Rávigyorgok, és ő visszavigyorog. Beckett és én mindig is egymás tükörképei voltunk. Jobban érezzük magunkat kötöttségek nélkül. Levetett cipővel. Kioldott nyakkendővel.

Megbököm az alkarján vibráló tetoválások egyikét. Ő az első és legkedvesebb ügyfelem. Karját a csuklójától a válláig teljesen beborítja az alkotásom. Amikor megkaptam az első tanulószereződésemet, nehezen ment az ügyfélkör felépítése. De Beckett hagyta, hogy kitetováljam, amikor senki más nem engedte. Egyenesen besétált a stúdióba, ahol kikönyörögtem magamnak egy helyet, és leült a székre. Felém nyújtotta a karját, és várakozó pillantást vetett rám.

Beckett mindig hitt bennem. Még akkor is, amikor nem feltétlenül érdemeltem meg.

Elfordítom az alkarját, hogy megnézzem a legújabbat. Egy egyszerű, vékony fekete vonalakkal megrajzolt meteorgyűjtemény.

– Szépen gyógyul – mondom neki.

– Hát persze. – Megbillenti a karját, és megnézi. – Te csináltad. – A mosolyom lassan szétcsúszik és megremeg. Néha nehéz megfelelni a rózsaszínű szemüvegnek, amit a bátyám a kedvemért tesz fel. Azt hiszi, nem tudok hibázni, és attól félek, hogy az a nap, amikor mégis csalódást okozok neki, mindkettőnk szívét összetöri.

Kommentár nélkül kiürítem a borospoharam maradékát. Harper és Beckett jelentőségteljes pillantást váltanak a fejem fölött, amit szerintük nem látok.

Ügyet sem vetek rájuk.

Ez a baj azzal, ha az ember négy gyerek közül a legfiatalabbként nő fel. Tudom, hogy jót akarnak, de a testvéreim hajlamosak úgy bánni velem, mint egy engedetlen kisgyerekekkel, aki állandó felügyeletre szorul. Tudom, hogy ezért jött ide Harper. És Beckett is. Azt hiszem, a fejükben megragadt rólam egy olyan verzió, amelyben négyévesen igyekszem velük lépést tartani, az arcomon sár, és gumigiliszták lógnak a számból. Beckett még mindig a fejemre teszi lapátkezét a parkolóban, mintha attól félne, hogy egyenesen kiszaladok a forgalomba. Huszonhat éves vagyok.

Rászegezem a tekintetemet.

– Layla megbocsátott már neked?

– Hm. – Beckett megdörzsöli a tarkóját, és körbenéz a mezőn. Megpillantom Laylát a torta mellett; csinos bordó ruhájában háttal nekidől a vőlegénye mellkasának, és... a szeme villámokat szór Beckettre.

Beckett halkan és lassan felsóhajt.

– Nem hiszem, nem.

– Ez bizonyára megnehezíti a munkát.

Beckett a farmot vezető trió egyharmada. Stella felügyeli a marketinget és az üzletet, Layla viszi a pékséget, Beckett pedig a gazdaság üzemeltetését. A dolgok mindig is simán mentek hármójuk között, bár ez most mindenképpen egyfajta megbicsaklásnak tűnik.

– Nem könnyítette meg a helyzetet – sóhajtja.

– Nyilvánvalóan.

– Azt hiszem, az esküvő felszínre hozott néhány érzést.

– Nos, akkor neki és Anyának lesz min búslakodniuk.

Beckett végighúzza a tenyerét az arcán.

– Ő is dühös még?

Harper és én egyszerre felhorkantunk.

– Beckett, te vagy az egyetlen fia, és megszóktél egy kedd délután. Még egy diavetítést sem tudott összerakni a babaképeidből. Vagy azokat a hátborzongató mixeket rólad és Evie-ről, amik megjósolják, milyenek lesznek a jövőbeli unokái.

Beckett arca dühvörösre vált. A múlt hónapban önelégült vigyorral, új aranygyűrűvel az ujján és *feleségével* a karján jelent meg az egyik családi vacsorán.

– Layla csak azért dühös, mert nem ő sütötte a tortát.

– Persze hogy dühös, mert nem ő sütötte a tortát. Csodálkozom, hogy nem írta bele a szerződése apró betűs részébe.

– Valószínűleg beírta – morogja Beckett. Felnéz, összerезzen, majd a lába mellett a fűben talál valami érdekeset, amit tanulmányozhat. – Valószínűleg bíróság elé fog állítani szerződésszegésért.

– Megérdemelnéd.

A táncter túloldalán Layla szeme összeszűkül, mintha pontosan hallaná, amit mondunk. Caleb átkarolja, és anélkül, hogy elfordítaná a tekintetét a beszélgetőpartneréről, a tenyerét Layla torkának a tövéhez szorítja. A hüvelykujjával dörzsöli a lány nyakának hosszú vonalát, ő pedig fokozatosan ellazul, és a fejét Caleb vállára hajtja.

Nem tudom, mi a franc van az inglewildi vízben, de az elmúlt öt évben a szerelmesek, mint a dominók, sorra... egy párrá váltak. Stella és Luka volt az első, és azóta meg sem állt a dolog. A bátyám és Evie. Layla és Caleb. Matty, a pizzéria tulajdonosa és Dane, a seriff. Mabel az üvegházból, és Gus, a városi tűzoltó. Egészen biztos vagyok abban, hogy még a belvárosban lévő szökőkútnál köröző két kóbor kutya is egymásra talált.

– Az is teljesen elképzelhető, hogy életed egyik legfontosabb napján ott akart lenni melletted.

– Valami szerényet akartam – magyarázza sóhajtva.

– Annál nem lehet szerényebb, mint te, a menyasszony és a közjegyző.

Egészséges kortyot húz a söréből.

– És a hot dogos fickó – teszi hozzá.

– Tessék?

– A fickó, aki hot dogot árul a bíróság előtt, ő volt a tanú.
Persze hogy ő volt.

– Ez nagyszerű, Beck.

Beckett megmozdul a székében, hátradől, és átveti a karját a háttámlán. A körbevizslatja a násznépet, majd az egész arca felderül, mintha valaki épp most kattintott volna fel egy öngyújtót a szeme mögött. Követem a tekintetét, és Evie kanyarog felé az asztalok között, még mindig a szertartásról megmaradt virágkoronájában. Észreveszi a bátyámat, megáll, és szép arcán enyhe mosoly jelenik meg.

Sokáig azt hittem, hogy Beckettet ugyanúgy nem érdeklik a kapcsolatok, mint engem. De aztán megjelent Evelyn, és a bátyám gyorsan és keményen belezúgott.

Zökkenőmentesen mozognak együtt, mintha megkoreografálták volna a táncukat. Beckett kissé balra billenti a lábát, miközben Evie bezárja a köztük lévő távolságot. Az ölébe ül, egyik karját a nyaka köré fonja, Beckett pedig leemeli a kezét a válláról, és a szájával röviden végigsimít Evie csuklójának a belső felén, és a kecses kis lime-szeleten, amit én tetováltam neki.

Soha nem gondoltam volna, hogy így látom egyszer a bátyámat: ellágyultan, elégedetten.

Boldogan.

Evelyn rámosolyog, és az ujjaival végigfésüli a haját. Beckett hümmög, és homlokát a lány állához érinti.

– Szükséged van a fejhallgatódra? – kérdezi Evie suttogva. Beckett megrázza a fejét, és még szorosabban öleli.

– Már megmondtam – mormogja, miközben próbálok nem odafigyelni. – Minden csendes, ha a közeledben vagyok.

Valami összeszorul a mellkasomban. Beckett mindig is küzdött a hangokkal és az emberekkel. Örülök, hogy talált valakit, aki ezt a részét is ugyanúgy szereti, mint a többit. Valakit, aki megkönnyíti neki, hogy pontosan az legyen, aki.

– Layla még mindig dühös a torta miatt – mondja Evie, hangosabban. – Egész délelőtt, amíg a frizuránkat csinálták, arról beszélt, hogy igazi esküvőt kell tartanunk igazi tortával.

– Igazi esküvőnk volt – morogja Beckett. Evelyn csókot nyom a feje búbjára, és egyetértően hümmög. – Ráadásul nem hiszem, hogy a földek kibírnának még egy bulit. – Hát-radól a székében, hogy kritikusan bámulja az egyik lombos csemetéjét. – Charlie majdnem letarolt három lucfenyőt, amikor megpróbált vonatozást indítani.

A táncparkett felé biccent. A zene valami nehézre és gyorsra váltott most, hogy Luka és Stella elhagyták a táncparkettet a tortáért folyó harc miatt. Az egymásra halmozott szőnyegek kellős közepén kisebb tömeg kezd kialakulni, és középen természetesen Charlie Milford áll.

Stella féltestvére. A társaság középpontja. Sorozatos sármőr. Nem hiszem, hogy létezik olyan jó buli, amit vagy ne Charlie szervezett volna, ne jelentkezett volna be rá, vagy bejelentés nélkül ne jelent volna meg rajta. Utoljára a nyári napfordulás fesztiválon láttam, ahol félmeztelenre vetkőzött a barackospite-evő versenyhez, és hagyta, hogy a város idős hölgyei egydollárosokat dugjanak a derékszíjába. Azelőtt Layla és Caleb házavatóján volt. Epres-vodkás koktélokot hozott, és szerintem ő maga fogyasztotta el az egész tálcányit.

– Vicces, ha azt hiszed, hogy az efféle viselkedéshez esküvőre van szüksége. – Nézem, ahogy Charlie Luka egyik

nagynénjét hintáztatja a táncparketten. Széles testalkata mindenki másé fölé magasodik, fehér öltönyingjének az ujját a könyökéig tűrte. Általában tökéletesen fésült haja hátul kissé kócos, valószínűleg valami kilencvenes évek eleji táncmozdulatot próbált utánozni. Dane-re mutat, és követeli, hogy csatlakozzon hozzájuk. Vagy egy bonyolult sortáncot próbál megszervezni, vagy egy lázadást a DJ ellen. Nem egészen világos.

– Ma tényleg komolyan vette a feladatát – teszi hozzá Evie lazán, és áthajol Becketten Harper magára hagyott tortájáért. Úgy látom, Harper nem üti félre a kezét. – Hozott Stellának valami régit, valami újat, valami kölcsönzöttet és valami kéket. Mind a négyet. Azt hiszem, negyvenöt percig sírtak.

A szertartás alatt Charlie kísérté Stellát az oltárhoz, majd virágkoronát tett a saját fejére, és tanúként állt mellé. Folyton a bal szemét dörzsölgette a hüvelykujjával, és úgy tett, mintha nem sírna a fogadalom alatt.

És most a táncparkett közepén énekli a macarenát, sötét hajában ferde virágkoronával, a zakóját pedig az egyik fenyőfán hagyva. És folyamatosan mozgatja a csípőjét.

Éjkék szeme a táncparkett szélét pásztázza, ahogy pörög, billeg és vonaglik, valószínűleg a következő áldozatát keresi. A borosüvegért nyúlok, amikor a szeme az enyémmre tapad. A mosolya vigyorrá robban, a nevetőránccok mély árkokat vájnak az arcába.

– NOVAAA! – harsogja a mezőn keresztül. – GYERE, TÁNCOLJ VELEM!

Beleharapok az alsó ajkamba. Charlie Milford a világ legnagyobb istenverte flörtgépe. Egyenlő arányban sárm, ka-

rizma és elhamarkodott önbizalom. Az első pár alkalommal, amikor beszéltem vele, képtelen voltam megfejteni őt.

De most már tudom, hogy egyszerűen csak ilyen. Akkor a legboldogabb, ha a körülötte lévő embereket is boldoggá teszi. Vagy az én esetemben vérvörössé, miközben rosszálló pillantásokat lövellek felé.

Fogalmam sincs, miért. Nem az esetem. Valószínűleg a legtávolabb áll az esetemtől. Valami New York-i befektetési cégnél dolgozik, és vonzódik a háromrészes öltönyökhöz. Az olyan karórákhoz, amelyek annyiba kerülnek, mint az én apró stúdióm bérleti díja. A színkódolt táblázatokhoz és az olyan kifejezésekhez, mint az „ideális pénzügyi környezet”. Szarvasgombaolajat használ. Díszszebkendő kandikál ki a felső zsebéből.

Ha valaha is létezett olyan férfi, aki az én ellentétem, akkor ő az.

Mégis barátok vagyunk. Mondhatni. Ki-be járkalunk egymás életébe grillezéseken, partikon és kvízesteken. Az én barátaim az ő családja, az én családom pedig az ő barátai. Nehéz szétválasztani a kettőt egy olyan kisvárosban, mint a miénk, és havonta legalább kétszer meglátogatja Stellát. Most, hogy belegondolok, egyre gyakrabban. Ahhoz képest, hogy valójában nem Inglewildban él, úgy tűnik, sokat van itt.

Az üzleti ügyeimben is rengeteget segített. Végigkísért a tízezer engedélyezési papír kitöltése során. Ő az alkotója és kezdeményezője az összes táblázatnak, amit a kiadásaimhoz használok. Válaszol minden egyes SMS-kérdésre, amivel az éjszaka közepén bombázom, majd flörtölő, célozgatásokkal tarkított üzenetek garmadáját küldi vissza.

Azt mondja, tetoválást akar az összes tanácsadásért cserébe. Egy skorpiót a fenekére vagy egy Pikachut a bicepszére. Egyelőre nem tudja eldönteni.

Ezután túl sokáig gondoltam a fenekére... Konkrétan a fenekére abban a tökéletesen szabott Burberry nadrágban, amit mindig visel.

Beckett szája éles fintoiba húzódik.

– Miért ordít rád Charlie?

Mert egy nevetséges fickó, aki egy fallal is flörtölne, ha tehetné. Mert imád reakciót kicsikarni belőlem. Hiszen ez az, amit csinál.

Nézem, ahogy nekimegy valakinek, miközben egy képzeletbeli lasszót próbál felém dobni. Azonnal megfordul, hogy megbizonyosodjon róla, a másik jól van-e, amikor egy élénk rózsaszín ruhás kislány vonja el a figyelmét, aki átviharzik a tánctéren. A lány a lába előtt ugrál, ő pedig a fejére teszi a virágkoronát, és azok a francos ráncok a szeme mellett elmélyülnek, ahogy elmosolyodik, amikor a kislány vidáman felvisít, majd visszaszalad a szüleihez.

A tekintete az enyémre röppen, és nem mozdul. Felemeli a kezét, és két ujját behajlítva magához int.

– Azt hiszem, táncolni akar velem.

– Ugye nem méész?

Felállok, és a tenyeremmel végigsimítok a ruhám selymes anyagán. A bortól melegnek és lazának érzem magam. Felszabadultnak és gondtalannak. Jólesne a tánc egy jóképű férfival.

Egy táncnál többre lenne szükségem. Bámulom a férfit a táncter közepén, aki hüvelykujját a nadrágtartója alá akasztva

egy helyben táncol. Vajon Charlie hajlandó lenne egy kis kötetlen stresszoldásra hálósobai rosszalkodás formájában? Úgy tűnik, igen.

Akárhogy is, Harpernek igaza van. Mostanában szinte kizárólag a munkára koncentráltam. Megérem, hogy lazít-sak. Megérem, hogy jól érzem magam.

Összefogom a szoknyámat, és elindulok a tánctér felé.

Charlie nagyon szórakoztatónak tűnik.